

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 414/09-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2010 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť I. G., S., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 1023/97 a v súčasnosti vedenom pod sp. zn. 23 C 3/07 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice I v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 1023/97 a v súčasnosti vedenom pod sp. zn. 23 C 3/07 p o r u š i l základné právo I. G., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. I. G. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5 500 € (slovom päťtisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. I. G. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 292,38 € (slovom dvestodeväťdesiatdva eur a tridsaťosem centov), ktoré je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. I. R., K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 414/09-20 z 10. decembra 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť I. G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 1023/97 a v súčasnosti vedenom pod sp. zn. 23 C 3/07 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 2. decembra 1997 podal na okresnom súde návrh na začatie konania o náhradu škody proti žalovanému P. M. za účasti vedľajšieho účastníka S., a. s., K.. Toto konanie sa viedlo na okresnom súde pod sp. zn. 15 C 1023/97 a v súčasnosti sa vedie pod sp. zn. 23 C 3/07.

Žalovaný P. M. zomrel 21. septembra 1998 a na jeho miesto vstúpila do konania jeho matka E. M., K.

V ďalšom sťažovateľ popísal postup okresného súdu počas 11 rokov trvania sporu, pričom uviedol:

«Z doposiaľ uvedených skutočností a citovaných ustanovení právnych predpisov vyplýva, podľa názoru sťažovateľa nepochybne, že u odporcu v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 15C 1023/97 a taktiež v konaní sp. zn. 23C 3/2007, ktorého účastníkom je sťažovateľ, dochádza k prieťahom.

Návrh na začatie konania podal sťažovateľ ešte 2.12.1997 a doposiaľ, po 11 rokoch a 10 mesiacoch konanie nie je právoplatne skončené.

Za významnú považuje sťažovateľ skutočnosť, že napriek tomu, že návrh na začatie konania o náhradu škody podal ešte 2.12.1997 a opakovane (7.7.1998, 10.12.1998, 1.12.1999, 5.6.2000) žiadal Okresný súd Košice I o nariadenie pojednávania, súd prvé pojednávanie vo veci 15C 1023/97 nariadil až na deň 12.10.2000 t.j. bezmála po 3 rokoch od začatia konania.

Sťažovateľ taktiež poukazuje na skutočnosti, týkajúce sa doručovania písomností Okresným súdom Košice I a síce, že súd zaslal sťažovateľovi vyjadrenie žalovaného zo dňa 9.2.1998, tak že došlo 26.11.1998 t.j. vyše 9 mesiacov po tom ako bolo toto vyjadrenie doručené Okresnému súdu Košice I.

Odpoveď J. V. (pôvodne žalovaného v 2. rade) došla súdu dňa 4.12.1998, kontrakt č. 3/1995 došlý súdu dňa 27.8.2001 a vyjadrenie S., a.s. došlé súdu dňa 3.9.2001 zaslal Okresný súd Košice I spolu s predvolaním, ktorým nariadil druhé pojednávanie vo veci samej na deň 28.2.2002, pričom toto predvolanie bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 8.1.2002.

Druhé pojednávanie vo veci samej bolo nariadené po uplynutí 1 roka a 4 mesiacov od prvého pojednávania uskutočneného vo veci.

Sťažovateľ považuje za potrebné, v súvislosti s rozhodne neefektívnou činnosťou súdu, nesmerujúcou k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, ako účastníka konania, taktiež poukázať na skutočnosť, že 28.2.2002 vzniesol voči znalcovi námietku zaujatosti, o ktorej Okresný súd Košice I rozhodol uznesením zo dňa 6.8.2002 t.j. takmer po pol roku.

Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté odvolacím súdom 17.12.2002 a okresnému súdu bolo zmenené uznesenie doručené 6.2.2003.

Napriek tejto skutočnosti Okresný súd Košice I zaslal právnej zástupkyňi sťažovateľa uznesenie Krajského súdu v Košiciach až 4 mesiace po tom spolu s listom zo dňa 10.6.2003.

Okresný súd Košice I nariadil tretie pojednávanie vo veci 15C 1023/97 na deň 14.10.2004, teda až po uplynutí 1 roka a 8 mesiacov od posledného pojednávania.

Súd uznesením vyhláseným na pojednávaní konanie prerušil. Krajský súd v Košiciach v odôvodnení svojho uznesenia, ktorým rozhodol o odvolaní sťažovateľa a ktorým zrušil predmetné uznesenie, okrem iného uviedol: „v súčasnej situácii, pokiaľ sa ešte o výške škody nerozhoduje, nie je účelné prerušovať konanie.“

Nesprávny postup a rozhodnutie okresného súdu o prerušení konania malo za následok celkové predĺženie konania. Okresný súd nepostupoval správne, keď konanie prerušil, čím okrem iného aj týmto prispel k neodôvodnenému predlžovaniu konania. Od vyhlásenia uznesenia o prerušení konania uplynul 1 rok kým súd nariadil ďalšie pojednávanie vo veci.»

Sťažovateľ podal 6. augusta 2009 prostredníctvom svojej právnej zástupkyne predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 23 C 3/2007.

Predseda okresného súdu 26. augusta 2009 oznámil sťažovateľovi, že po oboznámení sa s obsahom spisu sp. zn. 23 C 3/2007 hodnotí sťažnosť ako dôvodnú, ospravedlnil sa za vzniknuté prietahy a oznámil, že vec bude sledovať až do jej právoplatného skončenia.

Sťažovateľ považuje za primerané, aby mu v tejto veci bolo priznané finančné zadost'učinenie, pretože:

„... v dôsledku dopravnej nehody zo dňa 14.4.1995 utrpel ťažký úraz, ktorý si vyžiadal viaceré operačné zákroky.

Sťažovateľ sa stal invalidným a jeho jediným príjmom je invalidný dôchodok.

Sťažovateľovi v dôsledku dopravnej nehody ostali trvalé následky. Má neúplné ochrnutú pravú polovicu tela, takže nevie zdvíhať pravú ruku v ramene a nevie do pravej ruky pevne uchopiť väčšie predmety, a vôbec nevie ovládať drobné predmety, Je preto odkázaný na sústavnú pomoc druhej osoby pri každej činnosti bežného života, obliekaní,

vyzliekaní, jedle, osobnej hygiene a chôdzi. Má poruchu reči zapríčinenú stratou zubov, poškodením priedušnice má poškodené i hlasivky. Má poruchu binokulárneho videnia pre ochrnutie okohybných svalov ľavého oka, ktoré vyvoláva u pozorovateľa zohyzdenie a súcit. Má aj vážne duševné poruchy po poškodení mozgu. Sám nie je schopný žiadnej vôľovo aktívnej činnosti, zábavy, spoločenských návštev, vychádzania z bytu a pod. Podľa vyjadrenia znalca môže dôjsť k pomalému zhoršovaniu jeho telesných funkcií a duševných schopností.

Strata samostatnosti sťažovateľa, výrazne obmedzuje jeho schopnosť pre uplatnenie sa v rodinnom, politickom, kultúrnom i športovom živote.

Sťažovateľ sa domnieva, že doba, ktorá uplynula od podania návrhu až doposiaľ, teda doba 11 rokov a 10 mesiacov, je neprimerane dlhá a ničím neospravedlniteľná a nezdôvodniteľná.

Vzhľadom na tieto skutočnosti považuje sťažovateľ za primerané, aby mu bolo priznané finančné zadostučinenie vo výške 15.000 €.

2.1 Poukazujúc na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní veci rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zakotvené v čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru, bolo postupom Okresného súdu Košice I vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 15 C 1023/97 a v súčasnosti pod sp. zn. 23C 3/2007 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje, aby Okresný súd Košice I konal vo veci pôvodne vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 15C 1023/972 a v súčasnosti pod sp. zn. 23C 3/2007 bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému súdu Košice I pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 15.000 €.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.

3. K prijatej sťažnosti sa vyjadril okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. A. M., listom sp. zn. Spr. 66/2009 zo 16. marca 2010. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení chronologicky popísal úkony súdu, ktoré podľa zistenia ústavného súdu zodpovedajú obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu, a k veci ďalej uviedol:

„Prejednávaná vec je zložitá po právnej i skutkovej stránke. V konaní vystupuje na strane žalovaných viacej subjektov. V priebehu konania dvaja žalovaní zomreli a do konania vstúpili ich právni nástupcovia. Na zistenie skutkového stavu bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie z odboru zdravotníctva, nehôd v cestnej premávke a ekonómie. Všetky tieto skutočnosti mali za následok predĺženie konania. Na druhej strane uznávame, že dĺžku konania nemôžeme pripísať iba na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Počas konania sa v prejednávanej veci vystriedalo niekoľko zákonných sudcov, boli obdobia kedy sudcovia boli pracovne veľmi zaťažení a preto sa vyskytli aj dlhšie obdobia nečinnosti súdu medzi jednotlivými úkonmi.

Súhlasím, aby o sťažnosti súd rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania.“

4. Právna zástupkyňa sťažovateľa podaním doručeným ústavnému súdu 17. marca 2010 oznámila, že *„sťažovateľ netrvá na ústnom pojednávaní v tejto veci a súhlasím s tým, aby ústavný súd od ústneho pojednávania upustil“.*

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec vzťahujúceho sa súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav

konania vedeného na okresnom súde pôvodne pod sp. zn. 15 C 1023/97 a v súčasnosti pod sp. zn. 23 C 3/07:

Dňa 2. decembra 1997 bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľa, ktorou sa domáhal náhrady škody voči žalovanému P. M., K. (ďalej aj „žalovaný 1“), za účasti vedľajšieho účastníka S., a. s. (žaloba bola zaevidovaná pod sp. zn. 15 C 1023/97).

Dňa 27. januára 1998 okresný súd vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k žalobe.

Dňa 9. februára 1998 žalovaný doručil okresnému súdu vyjadrenie k žalobe.

Dňa 7. júla 1998 právna zástupkyňa sťažovateľa doručila súdu návrh na pristúpenie J. V., S. (prevádzkovateľ motorového vozidla), do konania na strane žalovaného. Súčasne požiadala o nariadenie pojednávania vo veci.

Dňa 10. novembra 1998 okresný súd uznesením pripustil pristúpenie J. V. do konania na strane žalovaného (ďalej aj „žalovaný 2“).

Dňa 25. novembra 1998 súd vyžiadal z dopravnej polície spisový materiál týkajúci sa dopravnej nehody. Zároveň vyzval žalovaného 2, aby sa vyjadril k žalobe.

Dňa 26. novembra 1998 súd doručil právnej zástupkyňi sťažovateľa vyjadrenie žalovaného 1 k žalobe.

Dňa 4. decembra 1998 sa na základe výzvy súdu k žalobe vyjadril žalovaný 2.

Dňa 11. decembra 1998 sa sťažovateľ vyjadril k vyjadreniu žalovaného 1 k žalobe. Sťažovateľ opätovne požiadal súd o nariadenie pojednávania z dôvodu jeho vážneho zdravotného stavu.

Dňa 18. októbra 1999 súd požiadal spoločnosť V., s. r. o., o opis mzdového listu sťažovateľa a dopravný inšpektorát o oznámenie skutočnosti, kto bol prevádzkovateľom vozidla v čase dopravnej nehody.

Dňa 3. novembra 1999 bol súdu doručený opis mzdového listu sťažovateľa.

Dňa 5. novembra 1999 dopravný inšpektorát oznámil súdu, že prevádzkovateľom vozidla v čase dopravnej nehody bol žalovaný 2.

Dňa 3. decembra 1999 sťažovateľ požiadal súd o nariadenie pojednávania.

Dňa 5. júna 2000 sťažovateľ požiadal súd o nariadenie pojednávania.

Dňa 4. septembra 2000 súd nariadil pojednávanie vo veci na 12. október 2000.

Dňa 5. októbra 2000 právny zástupca žalovaného 1 oznámil súdu, že jeho mandant 21. septembra 1998 zomrel.

Dňa 12. októbra 2000 sa uskutočnilo prvé pojednávanie vo veci, ktoré bolo odročené na neurčito pre účely zistenia právnych nástupcov žalovaného 1.

Dňa 15. augusta 2001 súd vyzval S., a. s., aby oznámila, či vstupuje do konania ako vedľajší účastník. Zároveň vyzval žalovaného 2, aby preukázal svoje tvrdenie, že v čase nehody bolo jeho motorové vozidlo prenajaté.

Dňa 27. augusta 2001 žalovaný 2 doručil súdu zmluvu z 15. februára 1995 o výkone osobnej dopravy uzatvorenú medzi ním a firmou P. V., A.

Dňa 3. septembra 2001 S., a. s., oznámila súdu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník a zároveň sa vyjadrila k žalobe.

Dňa 2. januára 2002 súd nariadil pojednávanie na 28. február 2002.

Dňa 28. februára 2002 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito pre účely vykonania znaleckého dokazovania znalcom Ing. I. H.

Dňa 28. februára 2002 sťažovateľ vzniesol námietku zaujatosti voči znalcovi Ing. H. a súčasne navrhol pristúpenie P. V., K., do konania na strane žalovaného.

Dňa 5. marca 2002 okresný súd uznesením pripustil, aby do konania vstúpil na strane žalovaného P. V. (ďalej aj „žalovaný 3“).

Dňa 11. marca 2002 súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby oznámila, či navrhuje zmenu petitu žaloby v súvislosti s pristúpením žalovaného 3 do konania. Zároveň vyzval znalca Ing. H., aby sa vyjadril k námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom.

Dňa 18. marca 2002 sa súdny znalec Ing. H. vyjadril k námietke proti jeho osobe.

Dňa 21. mája 2002 právna zástupkyňa sťažovateľa doručila súdu zmenu petitu žaloby.

Dňa 6. augusta 2002 okresný súd uznesením č. k. 15 C 1023/97-39 rozhodol, že znalec Ing. H. nie je vylúčený zo znaleckého dokazovania.

Dňa 23. septembra 2002 sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu zo 6. augusta 2002 č. k. 15 C 1023/97-39.

Dňa 7. októbra 2002 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní.

Dňa 17. decembra 2002 krajský súd uznesením č. k. 13 Co 381/02-49 zmenil uznesenie okresného súdu tak, že Ing. H. je vylúčený z podania znaleckého posudku.

Dňa 6. februára 2003 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 10. júna 2003 súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa na oznámenie skutočností dôležitých pre konanie.

Dňa 19. júna 2003 právna zástupkyňa sťažovateľa oznámila súdu, aké otázky má znalec v konaní zodpovedať.

Dňa 11. augusta 2003 okresný súd uznesením č. k. 15 C 1023/97-59 nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie MUDr. D. V. Zároveň uložil žalovaným povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania.

Dňa 11. augusta 2003 okresný súd uznesením č. k. 15 C 1023/97-60 ustanovil znalca z odboru nehody v cestnej doprave Ing. J. K., aby podal znalecký posudok. Zároveň uložil žalovaným povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania.

Dňa 11. augusta 2003 súd požiadal Okresný súd Svidník o výsluch sťažovateľa.

Dňa 23. septembra 2003 sa žalovaný 2 odvolal proti uzneseniam okresného súdu č. k. 15 C 1023/97-59 z 11. augusta 2003 a č. k. 15 C 1023/97-60 z 11. augusta 2003 v časti, v ktorej mu bola uložená povinnosť zaplatiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania.

Dňa 26. septembra 2003 znalec požiadal o zaslanie spisu.

Dňa 1. októbra 2003 okresný súd oznámil znalcovi, že spis bude predložený krajskému súdu z dôvodu podaného odvolania, preto mu ho nemožno zaslať.

Dňa 7. októbra 2003 okresný súd zaslal kópie podstatných písomností zo spisu znalcom.

Dňa 8. októbra 2003 bol spis predložený krajskému súdu spolu s odvolaním žalovaného 2.

Dňa 17. októbra 2003 znalec MUDr. V. doručil súdu znalecký posudok a vyúčtovanie znalečného.

Dňa 29. októbra 2003 súd požiadal znalca MUDr. V. o zaslanie ďalších 2 exemplárov znaleckého posudku.

Dňa 29. októbra 2003 bola na Okresnom súde Svidník spísaná zápisnica z výsluchu sťažovateľa.

Dňa 30. októbra 2003 okresný súd uznesením rozhodol o priznaní znalečného znalcovi MUDr. V.

Dňa 5. novembra 2003 znalec MUDr. V. doručil ďalšie 2 exempláre znaleckého posudku.

Dňa 25. novembra 2003 súd zaslal účastníkom konania znalecký posudok MUDr. V. na vyjadrenie.

Dňa 6. decembra 2003 znalec Ing. K. požiadal o doplnenie údajov.

Dňa 10. decembra 2003 súd požiadal dopravný inšpektorát o oznámenie, či je možné vypočúť L. D., ktorý spracovával dokumentáciu vo veci dopravnej nehody.

Dňa 15. decembra 2003 sťažovateľ oznámil súdu, že súhlasí so závermi znaleckého posudku.

Dňa 19. decembra 2003 dopravný inšpektorát oznámil, že L. D. už nie je príslušníkom Policajného zboru.

Dňa 27. januára 2004 bolo okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu z 28. novembra 2003 č. k. 11 Co 313/03-73, 11 Co 314/03, ktorým potvrdil napadnuté uznesenia okresného súdu vo výroku o povinnosti zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania.

Dňa 3. februára 2004 súd požiadal register obyvateľov o zistenie adresy bydliska žalovaného 3. Zároveň vykonal informatívny výsluch L. D.

Dňa 3. februára 2004 sťažovateľ navrhol zmenu petitu žaloby.

Dňa 13. februára 2004 register obyvateľov doručil súdu potvrdenie o trvalom pobyte žalovaného 3.

Dňa 26. februára 2004 súd doručil znalcovi Ing. K. fotokópie spisového materiálu.

Dňa 14. apríla 2004 znalec Ing. K. doručil znalecký posudok a vyúčtovanie znalečného.

Dňa 21. apríla 2004 súd zaslal účastníkom konania znalecký posudok na vyjadrenie.

Dňa 28. apríla 2004 sťažovateľ doručil súdu vyjadrenie k znaleckému posudku.

Dňa 17. mája 2004 súd zaslal znalecký posudok vedľajšiemu účastníkovi na vyjadrenie.

Dňa 18. júna 2004 sa vedľajší účastník vyjadril k znaleckému posudku.

Dňa 8. septembra 2004 súd nariadil pojednávanie na 14. október 2004. Zároveň oznámil účastníkom konania, že žalovaný 3 zomrel 30. septembra 2003 a spisovú značku dedičského konania.

Dňa 21. septembra 2004 súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby oznámila, či navrhuje pokračovať v konaní s dedičmi nebohého žalovaného 3. Zároveň vyzval notárku JUDr. P. o oznámenie okruhu dedičov po nebohom.

Dňa 1. októbra 2004 notárka JUDr. P. oznámila, že nemôže oznámiť okruh dedičov, lebo spis je na Okresnom súde Košice II s návrhom na ustanovenie opatrovníka.

Dňa 6. októbra 2004 sťažovateľ navrhol, aby do konania na miesto žalovaného 3 vstúpili dedičia L. V. a mal. P. V.

Dňa 8. októbra 2004 súd uznesením určil odmenu znalcovi Ing. K.

Dňa 14. októbra 2004 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito. Okresný súd uznesením konanie prerušil do právoplatného skončenia dedičského konania po žalovanom 3.

Dňa 14. decembra 2004 sa sťažovateľ odvolal proti uzneseniu o prerušení konania.

Dňa 24. januára 2005 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Dňa 1. júna 2005 bol okresnému súdu doručený spis z krajského súdu spolu s uznesením č. k. 3 Co 27/05-195 z 29. apríla 2005, ktorým krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu o prerušení konania.

Dňa 27. júna 2005 súd vyzval žalovaného 2, aby predložil nájomnú zmluvu na užívanie motorového vozidla, S. na oznámenie, či P. M. bol zamestnancom P. V. a živnostenský úrad na oznámenie skutočnosti, či J. V. v roku 1995 podnikal. Súd zároveň nariadil pojednávanie na 6. október 2005.

Dňa 6. júla 2005 S. oznámila, že Peter Mikula bol prihlásený na sociálne poistenie u zamestnávateľa P. V.

Dňa 15. júla 2005 živnostenský úrad doručil výpis zo živnostenského registra.

Dňa 6. októbra 2005 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bola uznesením pripustená zmena návrhu. Pojednávanie bolo odročené na 11. október 2005 pre účely vyhodnotenia dokazovania.

Dňa 11. októbra 2005 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom okresný súd rozhodol o nároku žalobcu medzitýmnym rozsudkom tak, že žalobu vo vzťahu k žalovanému 1 zamietol a vo vzťahu k žalovaným 2 a 3 uznal žalobný návrh za opodstatnený vo výške 50 % a vec v tejto časti vylúčil na samostatné konanie (ďalej vedené pod sp. zn. 23 C 3/07).

Dňa 10. novembra 2005 sudkyňa požiadala predsedu súdu o predĺženie lehoty na vypracovanie rozhodnutia. Lehota bola predĺžená do 20. novembra 2005.

Dňa 8. decembra 2005 sa proti rozsudku okresného súdu odvolal vedľajší účastník.

Dňa 14. decembra 2005 krajskému súdu boli doručené odvolania žalovaných 2 a 3.

Dňa 15. decembra 2005 krajskému súdu bolo zaslané odvolanie sťažovateľa.

Dňa 10. októbra 2006 krajský súd rozsudkom potvrdil medzitýmny rozsudok okresného súdu z 11. októbra 2005.

Dňa 16. novembra 2006 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 27. apríla 2007 okresný súd uznesením č. k. 23 C 3/2007-11 nariadil znalecké dokazovanie znalkyňou z odboru ekonómie a manažmentu Ing. A. B.

Dňa 16. mája 2007 súd zaslal znalkyni spis pre účely vypracovania znaleckého posudku.

Dňa 1. augusta 2007 súd urgoval znalkyňu Ing. B., aby predložila vypracovaný znalecký posudok.

Dňa 14. augusta 2007 znalkyňa doručila súdu znalecký posudok spolu s vyúčtovaním odmeny.

Dňa 20. augusta 2007 súd zaslal znalecký posudok Ing. B. účastníkom na vyjadrenie.

Dňa 16. septembra 2007 sa sťažovateľ vyjadril k znaleckému posudku.

Dňa 17. októbra 2007 okresný súd uznesením priznal Ing. B. odmenu za vypracovanie znaleckého posudku.

Dňa 27. novembra 2007 súd nariadil pojednávanie na 31. január 2008.

Dňa 31. januára 2008 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 28. marec 2008 pre účely dopracovania znalkyňou predloženého znaleckého posudku v zmysle pripomienok účastníkov konania.

Dňa 15. februára 2008 súd požiadal U. K. o predloženie rozpisu dávok nemocenského poistenia sťažovateľa.

Dňa 4. marca 2008 U. K. odpovedal na žiadosť súdu.

Dňa 5. marca 2008 súd opätovne žiadal U. K., aby zaslal rozpis nemocenských dávok po jednotlivých mesiacoch (nesprávne vybavený dopyt súdu).

Dňa 17. marca 2008 U. K. zaslal požadovaný rozpis nemocenských dávok sťažovateľa.

Dňa 19. marca 2008 súd požiadal znalkyňu Ing. B. o dopracovanie znaleckého posudku.

Dňa 25. marca 2008 súd pojednávanie určené na 28. marec 2008 odročil na 15. máj 2008 z dôvodu dopracovania znaleckého posudku znalkyňou.

Dňa 6. mája 2008 súd urgoval znalkyňu, aby obratom predložila dopracovaný znalecký posudok.

Dňa 7. mája 2008 znalkyňa Ing. B. doručila súdu dodatok č. 1 k znaleckému posudku.

Dňa 14. mája 2008 súd telefonicky informoval účastníkov o odročení pojednávania nariadeného na 15. máj 2008.

Dňa 15. mája 2008 súd zaslal účastníkom konania dodatok ku znaleckému posudku na vyjadrenie. Zároveň nariadil pojednávanie na 12. jún 2008.

Dňa 26. mája 2008 sa sťažovateľ vyjadril k dodatku ku znaleckému posudku.

Dňa 12. júna 2008 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 19. jún 2008 pre účely doplnenia dokazovania.

Dňa 17. júna 2008 okresný súd požiadal Okresný súd Košice II o zapožičanie spisu sp. zn. 40 D 1150/2003 (dedičská vec po poručníkovi P. V.).

Dňa 19. júna 2008 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom okresný súd pripustil zmenu žaloby na základe návrhu sťažovateľa z 18. júna 2008. Pojednávanie bolo odročené pre účely vyhlásenia rozsudku na 20. jún 2008.

Dňa 20. júna 2008 okresný súd vyhlásil rozsudok vo veci vylúčeného nároku.

Dňa 23. septembra 2008 okresný súd vydal opravné uznesenie, ktorým vykonal opravu zrejmej nesprávnosti v záhlaví rozsudku č. k. 23 C 3/2007-152 z 20. júna 2008.

Dňa 25. septembra 2008 súd zaslal sťažovateľovi na vyjadrenie odvolania žalovaných 2 a 3 a vedľajšieho účastníka proti rozsudku okresného súdu.

Dňa 27. októbra 2008 bol spis predložený krajskému súdu.

Dňa 16. júna 2009 krajský súd rozhodol o odvolaniach vedľajšieho účastníka a žalovaných 2 a 3 uznesením č. k. 3 Co/312/2008-209, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 8. júla 2009 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 5. novembra 2009 okresný súd nariadil pojednávanie na 10. december 2009.

Dňa 10. decembra 2009 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré súd odročil na 7. január 2010 pre účely vyjadrenia sa žalovaných k návrhu sťažovateľa na zmenu žaloby.

Dňa 21. decembra 2009 okresný súd uznesením pripustil zmenu žaloby.

Dňa 28. decembra 2009 súd odročil pojednávanie na 14. január 2010.

Dňa 4. januára 2010 právna zástupkyňa sťažovateľa požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie pojednávaní.

Dňa 14. januára 2010 súd odročil pojednávanie na 18. február 2010.

Dňa 18. februára 2010 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré súd odročil na 8. apríl 2010 pre účely doplnenia dokazovania.

Dňa 24. februára 2010 súd požiadal S. o predloženie správy o zdravotnom stave sťažovateľa.

Dňa 17. marca 2010 S. zaslala súdu lekársku správu sťažovateľa.

Dňa 8. apríla 2010 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom súd vyniesol rozsudok.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. ...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 1023/97 a v súčasnosti pod sp. zn. 23 C 3/07 dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého konania je náhrada škody za ublíženie na zdraví v dôsledku dopravnej nehody, t. j. vec, ktorej povaha si vyžadovala osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená [§ 100 ods. 1 Občianskeho

súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 65/04, II. ÚS 76/09).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom konania je nárok na náhradu škody spôsobenej na zdraví, teda po právnej stránke ide o vec patriacu do štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, t. j. nemožno ju považovať za právne zložitú. Ústavný súd však pripúšťa, že doterajší priebeh konania mohla ovplyvniť skutková zložitost' veci, ktorá súvisela najmä s potrebou ustálenia skutkového stavu znaleckým dokazovaním, s väčším počtom účastníkov konania, pričom v priebehu konania dvaja žalovaní zomreli a do konania vstúpili ich právni nástupcovia. Neobyčajne zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný súd nemohol pripísať iba na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným priet'ahom. Aj keď sa sťažovateľ pojednávaní osobne nezúčastňoval, čo je však vzhľadom na jeho zdravotný stav odôvodnené, jeho právna zástupkyňa bola prítomná na každom z uskutočnených pojednávaní, a to buď osobne alebo prostredníctvom svojho substituenta. Sťažovateľ sa aktívne dožadoval pokračovania v konaní, podal sťažnosť na priet'ahy v konaní.

Treba však uviesť, že v dôsledku procesnej aktivity sťažovateľa (návrhy na zmenu petitu žaloby, návrhy na pristúpenie ďalších účastníkov do konania, námietka zaujatosti vznesená proti znalcovi) sa musel okresný súd s týmito procesnými návrhmi kvalifikovane vysporiadať, čo tiež malo vplyv na dĺžku napadnutého konania. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru (napr. II. ÚS 172/07), podľa ktorej viacnásobné zmeny žalobného petitu, ktorými účastník konania reaguje na aktuálny vývoj procesnej situácie, nemožno pripočítat' na jeho ťarchu. Využitie možností daných sťažovateľovi procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie jeho práv v súdnom

konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné priet'ahy (m. m. I. ÚS 31/01).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a v tejto súvislosti zistil, že okresný súd spôsobil neúmerne predĺženie konania predovšetkým svojou nečinnosťou, ale aj neefektívnou činnosťou.

Nečinnosť okresného súdu bez akejkoľvek zákonnej prekážky bola zistená v obdobiach od 27. januára 1998 do 10. novembra 1998 (deväť mesiacov), od 26. novembra 1998 do 18. októbra 1999 (jedenásť mesiacov), od 18. októbra 1999 do 4. septembra 2000 (jedenásť mesiacov), od 12. októbra 2000 do 15. augusta 2001 (desať mesiacov), od 15. augusta 2001 do 2. januára 2002 (štyri mesiace), od 11. marca 2002 do 6. augusta 2002 (takmer päť mesiacov), od 6. februára 2003 do 10. júna 2003 (štyri mesiace), od 17. mája 2004 do 8. septembra 2004 (takmer štyri mesiace), od 16. novembra 2006 do 27. apríla 2007 (päť mesiacov) a od 8. júla 2009 do 5. novembra 2009 (štyri mesiace). Celkovo bol teda okresný súd v tejto veci nečinný 67 mesiacov, t. j. päť a pol roka nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v preskúmvanej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné priet'ahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné.

Okrem uvedenej nečinnosti ústavný súd zistil aj neefektívnu činnosť okresného súdu spočívajúcu v tom, že jeho rozsudok z 20. júna 2008 bol v odvolacom konaní krajským súdom zrušený z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

V súvislosti s neefektívnou činnosťou okresného súdu sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukázal na nesprávny postup a rozhodnutie okresného súdu, ktorým prerušil konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP do právoplatného skončenia dedičského konania po pôvodne označenom žalovanom 3 (konanie vedené pod sp. zn. 40 D 1150/2003). Podľa názoru sťažovateľa, okresný súd „*nepostupoval správne, keď konanie prerušil, čím okrem iného aj*

týmto prispel k neodôvodnenému predlžovaniu konania“. S týmto názorom sa ústavný súd stotožnil.

Ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že uznesenie okresného súdu č. k. 15 C/1023/1997-183 zo 14. októbra 2004 o prerušení konania bolo uznesením krajského súdu č. k. 3 Co 27/05-195 z 29. apríla 2005 na základe odvolania sťažovateľa zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol: *„Za tejto situácie sa odvolaciemu súdu nejaví nevyhnutným prerušenie konania, keďže z obsahu spisu nevyplýva, či súd prvého stupňa dokazovanie považuje za ukončené a malo by už nasledovať vo veci iba rozhodnutie... Vzhľadom na dlhotrvajúci spor, ako aj vzhľadom na spornosť ohľadom toho, či niekto zo žalovaných zodpovedá, alebo nezodpovedá žalobcovi za vzniknutú škodu sa javí vhodným rozhodnutie súdu prvého stupňa len o základe nároku... V súčasnej situácii, pokiaľ sa ešte o výške škody nerozhoduje, nie je účelné prerušovať konanie.“*

Možno teda konštatovať, že v posudzovanom prípade požiadavke hospodárnosti konania nezodpovedal variant procesného postupu zvolený okresným súdom, ktorý spočíval v prerušení konania. Tak sa oddialilo nastolenie právnej istoty sťažovateľa, a tým aj naplnenie účelu jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto považuje postup okresného súdu spočívajúci v prerušení konania za postup, ktorý v konečnom dôsledku spôsobil zbytočné prietahy v konaní.

Napokon ústavný súd konštatuje, že už samotná dĺžka trvania konania, ktorá predstavuje viac ako 12 rokov, sama osebe signalizuje porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (aj keď vec bola opakovane aj na krajskom súde z dôvodu rozhodovania o opravnom prostriedku, čo nemožno pripočítať na ťarchu okresného súdu okrem už spomenutej neefektívnej činnosti okresného súdu).

Obranu predsedu okresného súdu, že počas konania *„sa v prejednávanej veci vystriedalo niekoľko zákonných sudcov, boli obdobia kedy sudcovia boli pracovne veľmi zaťaženi a preto sa vyskytli aj dlhšie obdobia nečinnosti súdu medzi jednotlivými úkonmi“*,

nebolo možné akceptovať. V tejto súvislosti treba opakovane zdôrazniť, že ústavný súd pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Ústavný súd už v tejto súvislosti uviedol (napr. I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení predsedu okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

4. Vzhľadom na to, že 8. apríla 2010 bola predmetná vec na okresnom súde rozsudkom meritórne rozhodnutá, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadost'učinenie vo výške 15 000 € najmä z dôvodu, že *„doba, ktorá uplynula od podania návrhu až doposiaľ, teda doba 11 rokov a 10 mesiacov, je neprimerane dlhá a ničím neospravedlniteľná a nezdôvodniteľná“*.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania a na povahu veci považuje za primerané v sume 5 500 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd o návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátkou za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 12. augusta 2009 a spísanie sťažnosti z 23. septembra 2009). Za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2009 patrí odmena v sume dvakrát po 115,90 € a režijný paušál dvakrát po 6,95 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 245,70 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 19 % DPH, teda sumu 46,68 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkovú sumu 292,38 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2010